

มณีนุช วรรณรัตน์ 2552: การสนับสนุนทางสังคม ความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง และ
ความว่าเหว่ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็น โรงเรียนสอนคนตาบอด
ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต (จิตวิทยาชุมชน) สาขาจิตวิทยาชุมชน ภาควิชาจิตวิทยา
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก: รองศาสตราจารย์บัวทอง สว่างโสภากุล, M.S.
173 หน้า

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา 1) ระดับการสนับสนุนทางสังคม ความรู้สึกเห็น
คุณค่าในตนเอง และความว่าเหว่ของนักเรียน 2) เปรียบเทียบความว่าเหว่ของนักเรียนจำแนกตาม
ปัจจัยส่วนบุคคล 3) ความสัมพันธ์ระหว่างการสนับสนุนทางสังคมกับความว่าเหว่ของนักเรียน
4) ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง กับความว่าเหว่ของนักเรียน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา คือ นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นที่ศึกษาใน
โรงเรียนสอนคนตาบอดกรุงเทพที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ถึงมัธยมศึกษาปีที่
6 จำนวน 142 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสอบถาม
วิเคราะห์ข้อมูลโดยโปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือค่าร้อยละ
ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่า t-test ค่า F-test การทดสอบเป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD (Least
Significant Difference) และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน โดยกำหนดค่านัยสำคัญทาง
สถิติไว้ที่ระดับ .01 และ .05

ผลการวิจัยครั้งนี้ พบว่า 1) นักเรียนส่วนใหญ่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมอยู่ใน
ระดับสูง มีความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองอยู่ในระดับปานกลาง มีความว่าเหว่อยู่ในระดับต่ำ
2) นักเรียนที่มีระดับชั้นการศึกษาแตกต่างกันมีความว่าเหว่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่
ระดับ 0.01 และนักเรียนที่มีประเภทของความบกพร่องทางการเห็นแตกต่างกันมีความว่าเหว่
แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 3) การสนับสนุนทางสังคม มีความสัมพันธ์ทาง
ลบกับความว่าเหว่ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 4) ความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองมี
ความสัมพันธ์ทางลบกับความว่าเหว่ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01